

Proa

JOAN CARRERAS
La dona del Cadillac

JOAN CARRERAS

LA DONA DEL CADILLAC

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: març del 2017

Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro
Imatge de la coberta: © Roy Bishop / Arcangel

© Joan Joaquim Carreras Goicoechea, 2017
Autor representat per Asterisc Agents

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-667-1
Dipòsit Legal: B-3.276-2017
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Egedsa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Pitja el botó que destrava la tapa del dipòsit de gasolina i surt del cotxe. Veu com el noi que se li acosta es passa la mà pels rínxols mentre camina a batzegades. La bata verda li va gran i ensenya el coll tacat de la samarreta. Els pantalons són de la mateixa roba basta i del mateix verd brut però les sabatilles esportives, en canvi, semblen bastant noves. A cada costat llueixen guarniments fosforescents, d'aquests que brillen en la foscor.

–Què farem?

–Ple, sisplau. Vaig un moment a dins.

–A dins no hi ha ningú perquè sóc aquí –diu el noi, amb un somriure lliscós.

–Em vull rentar les mans.

–Ah, doncs al fons. –Obre la tapa–. Vol que hi posi lubricant?

–No, gràcies.

Se'l mira quan desenrosca el tap, que queda penjant de la cinta de plàstic.

–Li rento el parabrisa? No s'hi veu gaire bé, així com el porta.

Es deu avorrir. Ha de ser d'aquesta mena de per-

sones que necessiten concentrar-se molt fins i tot pels gestos més simples. Se li nota per la manera com agafa la pistola pel mànec i la desacobla del suport de l'assortidor, per l'esforç de precisió amb què fica el broc a la boca de càrrega, amb aquesta grandiloqüència ridícula.

—No, de veritat que no.

—Doncs li convindria. A mi, rai.

Són iguals, tots iguals, amb les mateixes sabates. Calcen el mateix menyspreu. I a sobre tenen pressa perquè sempre han d'anar a algun altre lloc. Però vagin on vagin sempre hi ha un moment que s'aturen, per necessitat. Ho va aprendre el primer dia: necessiten benzina o caramels de menta o el que sigui. «Per això hi som», li va dir l'oncle, «perquè ens necessiten. Som els seus fars encara que ells no ho sàpiguen». Ho sap tot, l'oncle Nico. «Aquí manes tu», li va prometre quan li va dir que s'emprovés la roba de feina. Doncs, si mana, que quedi ben net, el parabrisa. Desagraïts.

La porta corredissa de vidre s'obre de seguida que el perceben els sensors. Final de trajecte: a partir d'aquí, ja no hi haurà res més excepte portes que s'obrin totes soles. Però no: la porta del quarto de bany l'ha d'obrir ell. Amb la mà empeny avall la maneta gastada.

Quan surt del cau pudent on s'ha rentat les mans, dona una ullada a la botiga. A més de la nevera de les begudes hi ha ple de prestatges abarrotats d'eines de tota mena, alicates, martells, tornavisos i claus angleses, al costat dels paquets de xiclets i de caramels, les bosses de patates fregides i xocolatines, els clauers i les piles, els diaris i les revistes i una gamma pretensiosa de productes per a automobilistes.

Qui vindrà fins a aquesta gasolinera per comprar uns guants de color crema amb els dits amputats? Algú que s'aturi en aquest lloc remot per omplir el dipòsit, de veritat que ho aprofitarà per comprar un altímetre baromètric Auto Höhenmesser? Potser sí que un viatger ensopit es deixaria temptar per la procedència alemanya de l'aparell o per l'aparença gràcil de la busca blanca. No se sap mai quan pots necessitar una d'aquestes armilles grogues que les normes de trànsit t'obliguen a portar al vehicle. Tots fem coses estranyes que un segon abans hauríem dit que no faríem mai. Fa només dos dies, no podia saber que vindria a aquest lloc i ara ja hi és.

Es gira quan entra el noi de la bata verda.

—Al final, li he netejat una mica el vidre. Total, mentre es carregava no havia de fer res.

—No calia.

El noi passa a l'altra banda del taulell i es posa davant de la caixa registradora.

—No es pensi que ho fet per cobrar. No som així.

—No he pensat res. Però no calia. Què et dec?

–A veure. Quaranta-tres amb vint. Pagarà amb targeta?

–No.

–Conduirà molt millor, ja ho veurà. Sembla que no però entre el pol·len i els insectes es fa una capa invisible que afecta la visibilitat.

Molt bé, noi: «una capa invisible que afecta la visibilitat». L'afectació de l'ignorant que es vol fer l'es-pavilat.

–Potser sí. Gràcies.

Obre la cartera i en treu un bitllet dels carbasses, amb compte que en estirar-lo no arrossegui tots els altres.

–Ho he fet perquè vull, per ajudar. –Li torna el canvi, amb monedes i bitllets.– I cinc, cinquanta. Va gaire lluny?

–Gens.

Pels texans ja saps que és un vanitós. Els de la seva edat els porten més foscos però aquest és dels que volen demostrar que encara es creuen joves. Els pantalons parlen per ell, com la jaqueta de pell gastada i aquestes sabates.

–Així deu anar... A veure. A vuit quilòmetres hi ha...

–Em quedo.

–Aquí?

–Sí, m'ha agradat el quarto de bany. Que es lloga?

I a sobre es creu graciós.

–Ho tenim ple.

–No m’estranya, un lloc tan exquisit. De seguida he vist que m’hi voldria quedar.

–Doncs no podrà ser. Sort que li he omplert el dipòsit.

–Vaig al poble.

Vaja, ja se li han acabat les ganes de fer broma. Això és perquè l’ha sabut tractar. També ho va dir l’oncle: «No deixis que t’entabanin, aquí tu ets com l’amo, que sóc jo. Com l’amo, eh».

–Ah. Entre setmana no hi venen gaires forasters.

–Doncs mira, he decidit espatllar l’estadística. Saps què? Agafaré un parell de cerveses. Hi ha algun bar, al poble?

–Sí, dos. El de baix i el del mig. El de baix només obre el cap de setmana. A dalt no n’hi ha cap perquè fa massa pujada i no hi aniria ningú. De visita, eh.

–Negocis.

–Aquí no en fem, d’això.

S’inclina davant de la nevera per agafar les llaunes.

–Ja t’he dit que no faig cas de l’estadística. No tens Moritz?

–No. Hi ha les que hi ha.

A sobre, que la cervesa sigui de la seva marca. De Barcelona havia de ser. Tifes.

–Doncs posa-me’n quatre d’aquestes. Quant és?

–Quatre per... Set euros. De Barcelona, eh que sí?

–Sí. I tu, vius al poble?

–Sí.

Agafa el bitllet de deu que l'altre li dona.

–Potser em pots ajudar. Saps si hi ha una fonda o un hostel?

–No. No hi ha res.

–Excepte el quarto de bany.

–I el tenim ple.

–Llàstima.

Als graciosos els encanta que els segueixis el corrent. Això és fàcil. Tornar el canvi també ho sap fer: li dona una moneda d'euro i una de dos.

–Em penso que s'ha equivocat de poble.

–No, si es diu Mompuig.

–Com que no s'hi fan negocis i no hi ha lloc per dormir.

–Vols dir que ja me'n puc tornar.

–Almenys ja té el dipòsit ple.

–I m'han netejat el parabrisa. Què més vull, oi? De veritat que no hi ha cap lloc per passar la nit?

–No. Si volia fer negocis potser hauria d'haver vingut al matí.

–És igual, perquè m'has dit que aquí no en feu, d'això. Ja m'arreglaré.

–Fa un parell d'estius, uns francesos van aparcar la camioneta a la placeta de baix i s'hi van passar dos dies, fins que els van dir que no podien dormir allà.

–Empeny al mostrador la bossa de plàstic amb les llaunes.– I un dia que va ploure molt, un que venia tard es va quedar al bar del mig. Hi ha unes quantes

habitacions perquè havia sigut una fonda, fa molts anys. Però ja no ho és i avui no plou.

—Ja ho preguntaré. Moltes gràcies.

—No ho he dit, tot això. Va ser una excepció.

Com que es fixa en la mà llardosa, agafa amb escrupols la bossa de les cerveses. El noi li sembla més jove cada vegada que obre la boca. En canvi, quan es mou sembla més gran, fins i tot vell, i quan es fa l'espavilat es veu de seguida que no n'és gens. Li dona l'esquena, es planta davant la porta de vidre i espera que s'obri.

A l'esquerra hi ha un banc de tres places, com si a algú li pogués venir mai de gust asseure-s'hi, per veure què? Qui voldrà contemplar els assortidors, sota la porxada metàl·lica o distreure's mirant com el noi posa gasolina als cotxes que s'hi aturen?

A l'altre costat de la carretera s'hi veu el poble, com una postal clavada al cel. La xinxeta és un sol quasi granat, dubitatiu al capdamunt del turó boscós. A la seva falda s'apinyen les cases de colors terrosos i teules apagades i, abandonat en un racó, hi despunta un campanar. A tocar de la carretera, encara que els marges que voregen la calçada els amaguen, hi ha d'haver els conreus, perquè veu com s'enfila un tractor amb roncs esquerdatats per un camí polsegós. Es tomba quan sent la veu del noi.

—Si vol, li puc telefonar. Sempre és millor que l'hi digui algú del poble.

El noi fa dos passos més i la porta es tanca tota sola.

–Què li vols dir a qui?

–Això, que necessita quedar-se a dormir. Per negocis. I que, com que aquella vegada va ser tan amable, potser ara també podria fer una altra excepció, encara que no plogui. Li puc dir que l’he vist molt necessitat.

–No cal, de debò.

–Sí que cal.

No està d’humor per interpretar aquesta severitat sobtada d’un noi que sembla una mica curt de gambals. Ha sortit de casa massa tard i per poc no li lloquen cap cotxe. Al final li han deixat aquest però ja li han advertit que no devia tenir gaire més de mig dipòsit. Sí que l’entreguen ple, normalment, però així, de cop i volta... Excuses. S’hi ha conformat i ha conduït sense córrer però ja feia estona que l’agulla de l’indicador oscil·lava molt a prop de la ratlla vermella. Ha travessat el poble que hi ha abans d’aquest, s’ha adaptat al traçat de revolts encavallats i ha deixat enrere l’hotel de carretera, que es dona a conèixer amb lletres grotesques: la o imita la forma d’una roda de camió i la te, la d’un llit. També ha passat de llarg de la desviació cap al pantà, indicada a l’últim moment, i a la fi ha vist el rètol que anuncia la gasolinera. Ni pensament de tornar enrere. Prefereix dormir al cotxe que en aquell hotel de camioners.

–No pot anar al bar i dir que jo li he dit que un dia es va quedar algú a dormir.

–No ho diré.

–Si no ho diu, com s’ho farà per demanar que li deixin una habitació? No ho posa enlloc, que va ser una fonda.

–No ho sé, ja me’n sortiré.

–Perdoni, és que no pot ser.

–A veure, què passa?

–És que no té permisos.

–I què?

–No ho hauria hagut d’explicar.

–No diré res, ja t’ho he dit. No pateixis.

–Si entra allà i pregunta si es pot quedar a dormir, serà sospitós.

–De què?

–No ho sap ningú més, això. Vull dir que va anar igual que avui. Ben bé igual no, perquè plovia. Vaig anar amb ell al bar perquè era tan tard que ja tancava. Baixo i pujo a peu, si no em porten, però aquell dia vaig anar amb el cotxe d’aquell home. El bar és de la meva tia. Si ara vostè va allà...

–No hi aniré.

–I a on dormirà? Abans de dues hores ja serà fosc.

–Al cotxe. A la placeta. Et sembla bé?

–Sí. En fi, no és cosa meva.

–Exacte, noi. No és cosa teva a on dormi aquesta nit ni tampoc és cosa teva quins negocis he vingut a fer. Però tampoc no era cosa teva com porto de brut el parabrisa i bé que has opinat, oi?

L'aire d'ofès amb què se'l mira és encara més inversemblant que els intents de semblar intel·ligent. I no sembla gaire més sincer que quan coixejava o quan li ha dedicat aquell somriure greixós de benvinguda.

–Jo només volia ajudar. –Es tomba.– Forasters. –Segur que això no ho volia dir en veu alta però se li ha escapat igualment.

L'hauria d'amansir.

–Ho sento. Tinc moltes coses al cap i no he tingut un bon dia.

Potser no ha sonat prou convincent perquè el noi se'l mira amb incredulitat.

–No passa res. És que no ve gaire gent, per aquí.

–Ja m'ho suposo, que no és la gasolinera més concorreguda del país.

–No.

No hauria de malmetre l'oportunitat de trobar un lloc per passar la nit. Potser s'hauria hagut de quedar a l'hotel. Què hi fa que el rètol sigui una merda? Per indecent que sigui, qualsevol llit tronat serà millor que arraulir-se al seient del cotxe en una placeta que ni tan sols deu merèixer aquest nom.

Un núvol distret s'enrojola damunt del campanar.

–Em sap greu si t'he ofès. Hauríem de tornar a començar.

–Li torno a omplir el dipòsit?

No es pot negar que el noi té cert sentit de l'humor. Va bé, no passa res. S'ha de relaxar. Sense presses.

–No és mala idea però ho podem millorar. Tens set?

Treu una cervesa de la bossa. Estira l'anella i se sent el so de l'aire que s'escapa feliç. Només és una feina, no hi ha res més. Una altra feina: arriba al poble, fa el que ha de fer i se'n torna. Seria perfecte si no fos que encara no sap a on se'n torna. Li dona la llauna oberta.

–L'acaba de comprar.

–Per això: ara està freda.

N'obre una altra per a ell i deixa la bossa al banc. Fa un glop llarg.

–Vols saber què he vingut a fer?

–No sóc tafaner.

–És que t'ho vull dir.

–Si és així. Però no m'importa.

–T'importarà. He vingut a caçar xerraires.

–Doncs aquí no en trobarà.

–Em sembla que sí. Acabo d'arribar i ja he caçat el primer.

Riu per fer-lo riure i estira el braç per convidar-lo a picar llauna contra llauna però el noi arrufa el nas i triga una mica a riure amb ell. Brinden i beuen. Ben fet, noi.

–Quan passes el dia tot sol, en aquest lloc...

–I amb aquest quarto de bany.

–El tinc com vull. No hi entra mai ningú.

–No m'estranya.

El noi torna a riure. Va, li contesta amb prou agilitat i ara mateix no té res més.

–Saps què et dic? Que em penso que sí que em pots ajudar. I no em tractis de vostè. Només tinc quaranta-cinc anys. Faig cara de vell?

–No, i ara. Fa cara de Barcelona.

No, de Llop. Fa cara de Llop. Primer semblava un Gos, que borda i ensenya les dents. Però ara ja sap que és un Llop. L'oncle ja li ha explicat la diferència més d'un cop: «El gos borda però el llop mossega».

–Tenim una cara diferent?

–De pixapins.

Tornen a beure.

–Que en teniu, de pins?

–Sí, és clar. I alzines i roures i...

–Només m'interessen els pins. És aquest, el meu negoci. Busco pins i m'hi pixo. Són per això, els pins, oi?

–Sí, els tenim per això. Per quan veniu vosaltres.

Ara el tuteja. Això millora. Hauria de comprovar que és de veritat que aquest bar del mig de vegades fa de fonda. Potser aniria bé que plugués molt però al cel no s'hi veu la intenció: el núvol que jugava amb el campanar ja s'ha perdut al bosc. O sigui que el noi és tot el que té.

Ja es veu que no és coix de veritat ni és idiota del tot. Potser només és que no té ganes de somriure quan

atén un client. Però sembla que coixegi, somriu de tort i tothom diria que es fa el ruc. Li hauria d'oferir una altra oportunitat. Aquest és el preu de la confiança: donar a algú l'oportunitat que no ha merescut.

–Potser em pots ajudar. Busco una persona.

–El poble té nou-cents disset habitants.

–Que els has comptat?

–M'ho han dit. Però a l'estiu en som molts més.

–I a on dormen?

–A les cases de la part de dalt. Són les dels estiuejants. Per això no necessitem cap fonda.

–Em dic Lau.

Estira el braç dret però s'adona que a la mà que ofereix l'encaixada hi té la llauna. El replega i la passa a l'altra mà.

–Quin nom més estrany.

–Ve d'Estanislau. Però tothom em diu Lau.

–El teu pare se'n deia?

–No.

–El meu tampoc.

–No es deia Estanislau?

–No es deia com jo. Em dic Francesc. Però no me'n diu ningú. Quico, pels amics.

–I pels altres?

–No ho sé. Aquí tots som amics.

–Segur. Nou-cents disset amics íntims.

–Ja m'entens.

–I tant. Molt bé, Francesc. Molt de gust.

Li torna a oferir la mà i aquesta vegada fan una

encaixada, molt curta, com si el braç del noi no pogués resistir la posició gaire estona. La boca no sap somriure, la cama no sap caminar, el braç no sap sostenir una encaixada.

–A qui busques?

–Es diu Helena Bau i viu aquí, en aquest poble.

I tant que és un pixapins. En venen molts a veure la Bau però aquest no s'assembla gens als altres. No porten aquestes sabates, no quan venen aquí.

–Només obre el cap de setmana.

–El què?

–El Centre de Meditació. No has vingut per això?

–Sí, és clar.

Quan ahir va donar una ullada al web de la senyora Bau, li va semblar un d'aquests llocs personals que molta gent fa servir per esplaiar-se, per deixar-hi escrits pensaments banals. Sí que hi deia alguna cosa dels horaris, de les trobades que es fan a casa seva, però no hi va donar importància perquè ja en tenia prou amb el nom d'ella i el del poble. És l'únic que tenia perquè és l'únic que li van donar.

Al poble, ja hi és. Només cal trobar aquesta dona i no hauria de ser complicat. Ho pensava preguntar a l'hostal on s'hostatgés però no hi ha cap hostal. Ho hauria de preguntar al bar perquè als bars sempre ho

saben tot, però si aquest noi l'hi sap dir ja tindrà mitja feina enllestida.

–Doncs tots els altres només venen el cap de setmana.

–No ho sabia.

–Ho posa al web.

–No ho he mirat bé.

–I com ho saps?

–El què?

–Que és ella. Que es diu així.

–Un amic me'n va parlar, em va dir el seu nom i a quin poble havia d'anar.

–I no has telefonat per demanar hora ni res?

–No. He improvisat.

Això en part és veritat. Si no, hauria sortit de bon matí en comptes de fer-ho a l'hora de dinar, malmenjar en una àrea de servei de l'autopista i combatre la nyonya de la digestió mentre conduïa.

–És a dalt de tot. Ho trobaràs de seguida. Hi ha un rètol blau.

–Molt bé. Ho veus com sí que m'has ajudat?

–Només una mica. Només t'he dit a on és. Però no sé si ella hi és. Només obre...

–...el cap de setmana, ja m'ho has dit.

–I avui és dimecres.

–Sí.

–Potser no hi és. Potser t'has de quedar a passar la nit.

–Potser sí.

–I per què la vols veure?

–Per res, pel Centre. La coneixes, veig.

–La coneix tothom. No ve ningú a meditar, un dimecres.

–M’agrada ser el primer.

–Però ella no ho sap, que la vens a veure.

–I tu com ho saps?

–Perquè m’ho acabes de dir. No saps qui és, no la coneixes. Només t’ho ha dit un amic, eh que és així?

El noi llança la llauna buida a la paperera de metall que hi ha a l’altre costat de la porta.

–Més o menys.

Potser no és tan bona idea demanar-li ajuda. Segur que és un bocamoll. Tot el poble n’anirà ple. Quan arribi a casa de la senyora Bau l’esperarà un comitè de benvinguda, amb una banda de músics i un ball de disfresses. A la Nèlia li va agradar la de llop: «Mossega», sospirava.

–Què li vols?

Ja torna a adoptar aquest posat ofès.

–Ja t’ho he dit. He vingut per negocis. És un assumpte personal. Per què no ho tanquem, això de la fonda?

–No n’hi ha cap, de fonda. És tan personal que ella ni ho sap.

–Va, noi, deixem-ho estar. Si dic «personal» és que és això. Què et sembla si parlem de les habitacions que no lloguen al bar del mig?

–Ja ho has dit: no en lloguen. I mira, una cosa personal és privada, però si hi ha un foraster que pregunta per algú del poble, de manera sospitosa, és normal que ens ajudem. Per això és un poble.

–I tant. Però ja t’he dit que és un negoci privat. Parlaré amb ella i me n’aniré.

–Doncs ja està. Per què vols un lloc per dormir?

–Per si de cas.

–Per si de cas què? Per si de cas no la trobes?

–Exacte.

–I esperaràs a veure si demà hi és.

–Això mateix. Podria dormir a l’hotel que he vist a la carretera fa més de mitja hora.

–Has vist les lletres? La o és una passada.

–Sí, genial. Però queda massa lluny i no m’agrada recular. També me’n puc tornar a Barcelona i venir un altre dia. Però ara ja sóc aquí. Només necessito una habitació, un llit i un cafè al matí. Per què no en parles amb la teva tia? Pago en efectiu.

–L’Angeleta no lloga habitacions.

–Vols una altra cervesa? Una per cada un.

–Per què has comprat quatre cerveses si te les beus abans d’anar-te’n?

–Té.

Li passa la llauna.

–Fas coses rares.

–Tu també ets estrany. Esperes que passi algú a omplir el dipòsit i proves de barallar-t’hi com sigui.

–Només dic que no és normal. Dius que és privat però no saps ni a on viu ni saps res del Centre.

Beuen un glop llarg tots dos.

–Encara està freda.

–Sí.

–No fa gens de calor.

–És el temps d'aquí.

–Ja m'ho suposo. Tens raó que no hi passa ningú, per aquesta carretera.

–A aquesta hora, no. I encara menys entre setmana. Al vespre fa una mica de fred i de vegades hi ha boira.

És veritat que aviat serà fosc i encara ha d'anar a parlar amb aquesta dona. S'hauria d'afanyar.

–I ara, què, Francesc? Em vols ajudar? Mira, una feina és una feina. Quan sàpiga el preu de l'habitació et donaré una comissió. Posem-hi el cent per cent. El que pagui per l'habitació també t'ho pago a tu.

–Per telefonar i demanar que t'hi deixi quedar?

–Sí.

–Deus ser ric. Això és un favor.

–No, és una feina. He vingut per fer una feina i em paguen. I una part del que em paguen són les despeses. Tu ets una despesa, una despesa justa. Sense tu hauria d'anar a l'hotel que he deixat enrere. Què me'n dius? Salut.

–No es cobren, els favors. És la meva tia.

Tornen a beure. Agafa la bossa de plàstic, que ha quedat damunt del banc, i la fica a la paperera. Comp-

ta per dins fins a deu, per donar-li temps de pensar-s'ho, però el noi obre la boca abans que arribi al cinc. Bon noi, abans del cinc està molt bé.

—No cobro per dur clients a una fonda que no és una fonda. No ho puc fer. Però podem parlar amb l'Angeleta.

—Això estaria molt bé. Quants anys tens, noi?

—Dinou. I no m'agrada que em diguin «noi».

—Tens raó, Francesc. A mi tampoc no m'agradaria, si tingués dinou anys. Em sap greu.

—Deus estar molt desesperat.

—Per què ho dius?

—Perquè es nota. Has d'estar molt desesperat per disculpar-te dos cops seguits, per oferir-me diners perquè parli amb la meva tia, per preguntar a la benzinera del poble si saben a on viu una persona, per convidar-me a cervesa, per haver vingut fins aquí un dimecres a aquesta hora. No saps on ets, oi?

—I tant. A Mompuig.

—Sí, el nom sí que el saps. Què més en saps, d'aquest poble?

—Què vols dir?

—Ja hi havies estat? Te n'ha parlat algú? Només ho has vist al mapa abans d'agafar el cotxe i ja està, eh que sí? No saps res de nosaltres i a mi no em coneixes.

—No, és clar que no. Però sé que et dius Francesc.

—Per tu sí. Pels altres sóc en Quico. I ara que et quedi clar: et faig un favor perquè no ens agrada la gent sospitosa i volem saber què fan. Deixa que tanqui

la barraca i anem tots dos al bar. Si l'hi demano, la tia et deixarà dormir a l'habitació que de vegades fa servir l'oncle, si es fa tard. Està endreçada, només caldrà canviar els llençols.

–Em creia que no la tenien parada.

–És que m'he equivocat. Des d'aquell dia, l'oncle va veure que era pràctic. Vivim en aquella casa d'allà a l'esquerra, darrere el pal de telèfon. Només són cent metres però, si es queda a repassar factures, ja ho té a punt. La tia et dirà que sí, si vinc amb tu. Només si vinc amb tu.

–Ja ho he entès. Molt bé, t'espero. Quanta estona necessites?

–Cinc minuts i tot tancat. Però no ho faré.

–M'acabes de dir que anem junts al bar.

–No. T'he dit que si hi anem junts tindràs l'habitació.

Molt bé, noi. Hem de negociar el preu, oi? Què pot costar dormir en una fonda que no és una fonda? Cinquanta euros a tot estirar. Molt bé, cinquanta més per al noi. En porta molts més.

–Tens raó. Cinquanta euros, què et sembla? Cinquanta pel llit i cinquanta per tu.

–No ho entens. No hi anirem junts si abans no m'expliques què li vols a l'Helena, a la senyora Bau.

Fote't, noi.

–És personal, ja t'ho he dit. És igual, dormiré al cotxe.

–Com ho sé, que no li vols fer cap mal?

–I a tu? Com saps que no et vull fer cap mal?

–Home, no ho sé.

S'acaba la cervesa i llença la llauna.

–Ja te n'hauria fet. Si volgués, ja t'hauria ficat el cap a dins d'aquesta paperera. De veritat que ets molt estrany. Sou tots igual, aquí? O només ho feu quan venim, com ho has dit, «els forasters»? Per semblar més rústics, ja m'entens. És una comèdia de cara als pixapins, oi? Mira, Francesc, treballo en una empresa que... És igual, ja no hi treballo. Diguem que hi treballava però que és com si encara hi treballés. No t'importa, això. M'han fet un encàrrec. Havia de venir fins aquí i oferir uns quants diners a una persona.

–A la Bau.

–Helena Bau, sí. Però d'això ningú n'ha de fer res. És un afer privat. Diners privats. Puc confiar en tu, oi?

–No ho sé. I jo, puc confiar en tu?

–Com vulguis. Ja la trobaré. Al principi he pensat que eres un bon noi. De seguida m'ho ha semblat.

–No ho has pensat, això.

–I tant que sí, de seguida. Per això he comprat les llaunes.

–No sabies que sortiria, no sabies que em convidaries.

–Ho intuïa i he confiat en tu. Però ja no et puc dir res més.

–No és pel Centre. Ni ho sabies, que existeix.

Paciència, és una mica dur de rosegar. Sempre hi ha un moment que tot s'encalla. Amb la Bibi també va

passar el mateix, i això que havia de ser fàcil, tan fàcil com ara. La vas a buscar i la tornes a casa. Però ja ho hauria de saber, que sempre s'embolica la troca.

–O sigui que vens a oferir diners a una persona que no té res excepte una cosa i jo sé què és.

–Només t'ho penses.

–I tant que ho sé. I no és privat. Vols veure com ho sé?

El noi llença la llauna a la paperera.

–És molt fàcil. Comença per la lletra ce. Oi que sí?

–Podria ser. Segons com es digui, sí.

–Es pot dir de moltes maneres?

–Tot es pot dir de moltes maneres.

–De quin color és? Si dius això, ja sabré què és.

–No ho sé.

–No pot ser. Li vols donar diners per una cosa que no saps ni de quin color és.

–Mira, Francesc, ja és molt tard. Si em vols ajudar, afanya't a tancar aquest quarto de bany i marxem ara mateix. Potser em donen una mica de sopar, al bar del mig.

–Això sí.

–Encara que sigui dimecres.

–La planxa està encesa tot el dia. Un tros de botifarra te'l farà. El cap de setmana té més coses i hi ha brases a sota les graelles. Però la gent del centre prefeix les amanides de l'Helena. Venen de Barcelona amb els cotxes carregats de menjar ecològic.

–Estem bojos, a Barcelona. Som-hi?

–Necessito cinc minuts. Però ja sé què és. I no t’ho vol vendre. No està en venda.

–I tu què saps?

Si n’hi ha nou-cents disset com ell no s’hi deu poder viure, en aquest poble.

–Sí que ho sé.

Es fica a la botiga.

Sí que han d’anar al bar, de seguida. I que l’oncle Nico digui què han de fer. Segur que voldrà que el vigili perquè és un Llop. S’ha disfressat per impedir que el reconeguim però ell l’ha clissat. I tant que és un Llop. Un altre.